

МЯСО

Ранок вівторка. Стомлені після єдиного вихідного продавці та продавчині повільними рухами розкладають свій товар. Ранковий ритуал — розчинна кава у пластиковому стаканчику і перша сигарета — дає їм відчуття ранкової свободи і натякає, що не все так і страшно. Ще є вихід. Але з запахом кави ці відчуття розсіюються у ранковій спеці.

Ліниві вранішні плітки та обговорення бурхливого вихідного стишеним бубонінням розноситься над павільйоном, як програма вранішніх новин з радіопередавача. Собаки радісно вихляють хвостами. У них теж починається робочий день.

Якщо хочете пограбувати банк чи крамницю, робіть це в понеділок зранку. Ніхто не зверне на вас уваги, ви винесете в кишенях якийсь дріб'язок. Ніхто не буде вам перечити. Всім байдуже. Зрозумійте, ранкова кава і перша цигарка так їх розслаблюють, що про безпеку вже і не йдеться. У нас усе складніше.PONEDІЛОК — ВИХІДНИЙ. Будемо брати об'єкт у вівторок. Зранку.

— Ну, ума, ти і даєш, — широка посмішка робить велике обличчя Зіни ще більшим.

— Та ладно тобі, всьо заладила ума та й ума. Ти сама вспомни, шо виделувала, — з хитрою посмішкою відповідає Галка.

Зіна вдає, що щось таке «розпутне» згадала і ось-ось зашаріється. Вони грали в цю гру постійно — докоряли одна одній, весело перекидалися підколками, за якими часом вчувалася отрута. Галя, хоч і молодша від Зіни на п'яток років, була хитрішою. Принаймні, їй так здавалося. Галя вчашала до Зіниного чоловіка. Зіна, хоч і не була хитрою, але мудрості, або як казали «ума», їй вистачало ще трохи почекати. І без доказів не «начінають дійствий», — нагадувала вона собі і гострила ножі, всміхаючись Галі.

У нас є кілька варіантів досягнення вашої мети. Перший, цілком легальний, однак довший і більш витратний. Через поступове занурення нашого агента в їхнє середовище, створення психологічного портрету колективу і кожного члена окремо. Детальне вивчення бухгалтерії. А далі — поступове скуповування, крок за кроком, роз'їдаючи їх. Щоправда, буде потрібна суттєва фінансова підтримка — і для дослідження, і для вирішення адміністративно-правових питань. Однак у нас ще є другий варіант, набагато простіший. Хоч і коштує він небагато, але реально дає миттєвий результат. Гадаю, на тлі всіх цих балачок про війну десь там, ніхто не помітить маленького силового захвату. Треба буде тільки журналюгам проплатити.

М'ясний павільйон був реліктом давнішої епохи, коли все не так бігло, метушилося і не так швидко перебудовувалося, як дитяча іграшка-розкладайка. Це було одне з тих місць, де, вишукуючи шмат домашньої ковбаси, можна було вполювати на автограф зірки, яка в затемнених окулярах і темному капелюшку з розлогими крисами напитувала у продавчинь «дістичне сало». Хоча такого і не було, але «умушкі» навперебій торохтіли, що тільки в них сало зі спеціально виведених фітнес- та антистрес-поросят.

Так повелося, що кожен, кого приймали в родину м'ясного павільйону, відразу ж ставав «умом» або «умою». Так вони називали одне одного, хоч були кумами, хоч ні, але це слово, як своєрідний пароль для втаємничених, об'єд-

нувало їх. Одне слово, один секрет на всіх. Дітей своїх вони називали «умками» та «умочками».

Було багато спроб прикрити «М'ясну лавочку». Павільйон був ласим шматком для різних ділків — центр міста, величезна площа, архітектура модерну, якій, звісно, доведеться робити євроремонт. Кожну атаку загарбників відбивали городяни. Для них цей павільйон був, як поїздка на південь — щоразу і щороку тебе надурюють, а ти згадуєш, як було раніше, і віриш, що, може, колись ще буде так. Та й взагалі приємно, коли тебе називають «умочкою» за вдало вибраний шматок.

Кілька разів павільйон рятували художники, які часто приходили прогулятися між рядами. Вони вдавали, що надихаються виглядом пошматованої плоті, її особливими кольорами та вигадливими калейдоскопічними вкрапленнями сала. Однак умушкі знали, що насправді голодні художники приходили, як бездомні пси, просто прогулятися між рядами та внюхати забутий запах м'яса. Художників тут любили і часом підгодовували. Художники на знак подяки влаштовували перформенси, читали проповіді тілам мертвих тварин, обвішувалися тельбухами, вгризалися в сиру плотть, зшивали шматки різних тварин, кріпили ратиці до рук, поклонялися відрубаній голові свині. Робили інсталяції з сердець і язиків. Уми давали поради що з чим краще комбінувати і що схоже на анатомічну правду. Уми любили художників, бо їхні «посіделкі та арт-карпаратівчікі» часто викликали скандали, на які зліталася преса. «М'ясну лавку» почали називати вмістилищем духу, храмом плоті й сучасного мистецтва. А якщо вже якійсь умі таланило засвітитися хоч на кілька секунд у якійсь телепередачі, то розмови тоді точилися місяцями.

Павільйон був надто ласим шматком м'яса.

Основне завдання бойового захоплення — пригнічення морального духу супротивника. Розвіддані свідчать, що працівники об'єкта мають занадто розвинуте почуття дружньої підтримки. Отже, наше друге завдання — зни-

цення комунікації супротивника. Блискавично заскочити їх, не дати оговтатися. Як у давні часи, на початках нашої професії, коли ми повинні були дрібними силами підривати логістику великих флотилій, так і зараз розберемося з цими недолугими м'ясярями. Наші послуги коштують чистий дріб'язок. 500 умовних одиниць за бойову одиницю під час силового захоплення. Плюс 200 умовних одиниць за бойову одиницю як добові за охорону об'єкта після захоплення. З вас транспорт і комунікація. З нас — усе інше. Непросто так нас же називають санітарами бізнесу.

Війна зачепила багато сімей. Хтось не повернувся. Когось повернули у наглухо забитих домовинах. Частина молодих ветеранів пристали до сімейного м'ясного бізнесу. Відчуття командної підтримки, якої зовсім не було на війні, тепер надавало хоча б якогось сенсу новому життю. Коли зрадила наречена, коли країна кинула напризволяще, лишаються тільки батьки, м'ясо та уми в фартухах, перемазаних кров'ю.

Кіф і Стріт, два товариші дитинства, разом пройшли війну і тепер починали нове життя у павільйоні. Вони першими побачили і нутром відчули, що на них чекає.

Я ставлюся до цього як до маленької війни. Суть її — я займаю твій дім, ти йдеш геть. Часом ти повертаєшся з плакатами і акціями протесту. Отримавши гумову кулю в дупу, ти повзеш геть, вже не ставлячи дурних питань. Часом це називають «спеціально інсценізованим бізнес-конфліктом». А що є війна, коли не штучно створений конфлікт заради чийогось зиску та вирішення своїх бізнес-проблем? Наша війна не інсценізована. Просто маленька драма, що завжди повторюється у життєвому театрі.

Кіф і Стріт забігають до павільйону. Перші сонні покупці з подивом дивляться на них.

— Батя! Захват!!! — кричить Кіф до батька.

Стріт закриває двері у павільйон, підпираючи їх різним залізяччям.

Уми миттю розуміють, що для них готується захоплення, набагато гірше від попередніх.

Нашим завданням є жах. Нагнати на них жаху, знищити бойовий дух і показати серйозність наших намірів.

Чоловіки обмінюються швидкими тужливими поглядами зі своїми дружинами. Ножі гостряться. М'ясники вдягають робочі фартухи зі слідами крові, що назавжди всоталася в білу тканину. Накрохмалені нарукавники надають пишності їхній поставі. Покупці ошелешено переглядаються.

З вулиці командний голос у мегафон:

— *Випустіть заручників. Подумайте про свою репутацію.*

— От чорт, — тільки і вигукнув Кіф і метнувся в підсобку, де стояло кілька моніторів. На них виводилося зображення з камер спостереження.

— Не знаю, як у них це вийшло. І коли вони підключилися, — знічено каже Стріт, заходячи до підсобки.

Покупці виходять на вулицю і розглядають шеренгу озброєних чоловіків у чорних масках.

Одна бабця, котра пам'ятала «М'ясну лавку» в її кращі часи, не стримується і б'є котрогось бійця носакон під коліно:

— От сукіни діти. Нет, щоб на нормальну роботу устроїться.

— Галочка, давайте підем звідси, — тягне її за плечі інтелігентна бабця, яка вже десяток років іншого м'яса окрім ліверної ковбаси, не бачила. — Давайте, це справжній бал хижаків.

А далі була битва. М'ясарі були зарізяками, що не боялися нічого — ні гумової кулі, ні кийка. Вони дивилися на чорні маски та уніформу, а бачили оголену плоть, чітко розподілену по зонам — тут серце, тут легені, тут печінка, тут аорта.

— Випустіть цим свиням всі кішки на хер, — кричали їхні дружини і називали одна одну умами.

Стріт і Кіф не відставали від старших, і їхні матері пишалися ними:

— От умочки. Бач, як повиростали.

Сталь різала плоть. Перемазані кров'ю м'ясарі. Перелякані бійці. Ніж, як пазур. Зуби вгризались у ворога, коли рука стомлювалася вбивати. Вівці, що стали хижакками. Вовки, що стали агнцями.

Зривалися маски. Вичавлювалися очі. Роздиралися горлянки. Голодні пси нарешті наїлися. М'ясний павільйон став скотобійнею, нагадуючи павільйон студії, де знімали черговий жакливчик для новин. Цієї миті бацила війни, невидимий фермент убивства, жив тут.

Кільком бійцям пощастило втекти.

Тіла кількох м'ясарів білили фартухами серед чорного вороння мертвих тіл рейдерів.

Кіф втратив око.

Стріт — батька.

Радісні крики перемоги і сльози матерів і дружин зливалися з визготом сирен. Їх усіх, родинами, пакували поліцаї.

— Прощай, ума, — сказала Зіна.

— Давай, умочка, ще побачимся, — відповіла Галя.

Окремим розділом бюджету Вашого проекту повинна бути тотальна підтримка після захвату. Звісно, це обов'язкова виплата грошових компенсацій родинам героїв, котрі загинуть у цій різні. А далі йде обов'язковий набір послуг, які допоможуть нам спокійно закрити цю справу. Це відкриття карної справи зі звинуваченням у зберіганні наркотиків, розбещенні малолітніх, шпигунстві. Будь-який неумовний строк для них на Ваш особистий смак за 50 тисяч умовних одиниць. Даруйте за каламбур. Також нам знадобляться сюжети на центральних телеканалах для створення вашого сприятливого образу. Гадаю, ми зможемо домовитися про двоххвилинний ролик за 5 тисяч умовних одиниць. Ще важли-

вим є утримання особливо небезпечних учасників заклоту з ізоляцією від зовнішнього світу. Це близько 200 тисяч умовних одиниць. І найважливішим, безумовно, є прийняття урядом необхідної постанови. Думаю, кількох сот тисяч дуже умовних одиниць має вистачити.